

Més citacions aplicades

written by Pere Grau i Rovira | 15 de gener de 2025

Quan vaig escriure "Citacions suggeridores" ho pensava com un únic article, però la inesperada reacció positiva dels amables lectors m'ha fet revisar aquesta idea i així faré servir la meua llista de tant en tant quan s'adapti a la nostra realitat actual i això pot passar molt sovint. Som-hi, doncs!

Començo amb Nelly Sachs, escriptora alemanya-jueva, que, emigrant, va salvar-se dels nazis. Va escriure: "Qui seu a les fosques, s'encén un somni". El seu era ben segur una Alemanya on els jueus poguessin viure en pau. Nosaltres també seiem a les fosques, sota un nacionalisme que ens mal governa, ens espolia i vol reduir la nostra llengua a unes engrunes folklòriques. I molts de nosaltres també ens hem encès un somni: una república catalana que no serà perfecta (estats perfectes no n'hi ha enlloc) però on puguem treballar sense destorbs per fer-ne un país on hi faci bo de viure.

I pensant en aquests fanàtics que ens volen negar fins i tot el pa i la sal, encaixen molt bé dues citacions. La primera, de l'expresident federal alemany Gustav Heinemann: "Qui no vol canviar res, perdrà fins i tot allò que vol conservar". En aquest cas la seva sagrada "unidad nacional". Perquè això vindrà, gràcies a la seva miopia que trenca tots els ponts que haguessin estat possibles.

La segona, de Henry de Montherlant: "L'home és sempre perillós. Si no per la seva maldat, per la seva idiotesa". I aquesta idiotesa dels fanàtics és la que impedeix que Espanya sigui realment (com hauria pogut ser) un gran país, model de convivència per a tots aquells on la història ha fet que hi convisquessin pobles diferents. I encara en podríem afegir una de l'alemany Hellmut Walters. "Cada cosa té dues cares. Els fanàtics només en veuen una".

La següent és de l'escriptor i gran demòcrata txec Vaclav Havel: "No el paper que hem escollit, sinó el que ens ha marcat el destí, és la veritable prova". Això crec que descriu molt bé la situació de Carles Puigdemont. I, contra el que molts pensen, jo crec que aquesta dura prova l'ha convertit en una persona que es mereix l'admiració, el respecte i l'estima dels catalans, i en l'home del qual cap projecte futur en pot prescindir, fins al dia que ell mateix decideixi retirar-se de la política.

Quan llegeixo els disbarats que diuen molts polítics, des de Pedro Sánchez a Trump, o des d'Abascal a Putin, no puc evitar de pensar en les iròniques paraules de Mark Twain: "La veritat és el nostre tresor més preuat. Estalviem-la tant com puguem".

Un tema que surt una vegada i una altra en els pensaments de personatges brillants, és el de l'estupidesa de tanta gent, que massa sovint ha determinat el curs de la història de la humanitat. I els catalans (que en tenim a casa nostra més d'un exemple) podem rubricar les paraules de Zarko Petan: "El seny és limitat, però l'estupidesa no coneix fronteres". O la del filòsof Bertrand Russell: "La llàstima a la humanitat és que els imbècils estan tan segurs d'ells mateixos i els llestos tan insegurs".

Els independentistes catalans hem sofert moltes decepcions, però no abandonem pas el "somni que ens hem encès". El que ens falta massa sovint és la visió clara de com és de difícil i de costeruda aquesta empresa i voldríem que demà mateix el somni es fes realitat. Però hem hagut de veure que no hi ha dreceres i que cal més paciència que no pas havíem cregut. I aquí hi van també com l'anell al dit dues citacions, l'una altra vegada de Stanislas J. Lec: "Es necessita molta paciència per aprendre de tenir-ne". I una altra, aquesta anònima: "Trobar una drecera acostuma a costar molt de temps".

I finalment: ara ja sabem que ningú ens ajudarà si no som nosaltres mateixos els que al carrer o on sigui fem pressió

per portar el carro per on volem. O com va dir Confuci: "El millor lloc per a trobar mans que t'ajudin, és al final dels teus braços".